

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1056 ²	Κυριακὴ Ε' Νηστειῶν (Μάρκ. 10,32-45) 29 Μαρτίου 2015 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Μαθηταὶ καθυστερημένοι;

«Ἴδου ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα...» (Μάρκ. 10,33)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶνε Πέμπτη (Ε') Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν. Εἶνε ἡ μνήμη τῆς ὁσίας **Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας**, ποὺ ἔζησε ζωὴ αὐστηρῆς ἀσκήσεως σαράντα χρόνια πέραν τοῦ Ἰορδάνου. Εἶνε ἐπίσης, μαζί με τὴ μνήμη τῆς ὁσίας Μαρίας, καὶ ἡ μνήμη τοῦ σπανίου ἐκείνου πνευματικοῦ, τοῦ ἐξομολόγου τῆς ὁσίας Μαρίας, τοῦ ἁγίου **Ζωσιμᾶ**, στὸν ὁποῖον ἡ ἴδια ἄφησε τὴν παραγγελία «*Θάψον, Ζωσιμᾶ, τὸ σῶμα τῆς ἀμαρτωλῆς Μαρίας*». Σήμερα εἶνε ἀκόμα τὸ προοίμιο τῶν σεπτῶν παθῶν τοῦ Κυρίου, τὸ προανάκρουσμα τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος. Σήμερα ἀκοῦμε τὸ «**Ἴδου ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα...**» (Μάρκ. 10,33).

—Μά, θὰ πῆτε, **ἐγὼ εἶμαι φτωχαδάκι**. Ἐγὼ δὲν ἔχω λεφτὰ νὰ κινηθῶ ἐντὸς τῆς πόλεως, καὶ θὰ πάω στὰ Ἱεροσόλυμα;

Μπορεῖ κάποιος νὰ εἶνε πλούσιος καὶ νὰ πηγαίη στὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ὅμως νὰ μένη **ψυχικῶς μακριὰ** ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα. Καὶ μπορεῖ ἐσὺ νὰ εἶσαι φτωχαδάκι καὶ νὰ μὴν ἔχης οὔτε τὰ εἰσιτήρια γιὰ τὴ δουλειά σου, καὶ ὅμως νὰ μεταφέρεσαι νοερῶς στὰ Ἱεροσόλυμα, **νὰ κάνης τὴν καρδιά σου Ἱεροσόλυμα**. Πῶς γίνεται αὐτό;

Σήμερα στὸ εὐαγγέλιο βλέπουμε, ἀγαπητοί μου, **δύο ἀντίθετα πράγματα**. Βλέπουμε, ὅτι διαφορετικὰ σκέπτεται ὁ Κύριος καὶ διαφορετικὰ οἱ μαθηταὶ του. Δὲν θὰ ἔπρεπε οἱ μαθηταὶ νὰ ἔχουν τὸ μυαλὸ καθαρισμένο ἀπὸ σκουριασμένες ἀντιλήψεις, ἀπὸ ἐσφαλμένες ιδέες; Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν αἰσθήματα μεγάλα σὰν ἐκεῖνα ποὺ ἐμπνέει ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ; Ἔτσι ἔπρεπε. Καὶ ὅμως.

Ὁ Χριστὸς ἀνεβαίνει στὰ Ἱεροσόλυμα. Δὲν ἀνεβαίνει γιὰ πρώτη φορά. Ἀνέβηκε καὶ ἄλλοτε. Ἀνέβηκε πρώτη φορά στὸ ναὸ βρέφος σαράντα ἡμερῶν γιὰ τὴν ὑπαπαντή. Ἀνέβηκε

δώδεκα ἐτῶν παιδί μετὰ τὸν Ἰωσήφ καὶ τὴν ἀγία του μητέρα γιὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ πάσχα, τότε ποὺ ἔμεινε ἐκεῖ τρεῖς ἡμέρες. Ἀνέβηκε ἔπειτα πολλὰ ἄλλες φορές. Ἀλλὰ τώρα ἀνεβαίνει γιὰ **τελευταία φορά**. Γνωρίζει λεπτομερῶς τί θὰ συμβῆ στὴν ἀγία πόλι. Ὡς Θεὸς τὰ γνωρίζει ὅλα. Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι δὲν γνωρίζουμε ἂν τὸ βράδυ θὰ γυρίσουμε στὸ σπίτι μας, ἀλλ' ὁ Κύριος ὅλα τὰ γνωρίζει. Λέει λοιπὸν στοὺς μαθητάς· Στὰ Ἱεροσόλυμα ποὺ πᾶμε θὰ παραδοθῶ στοὺς ἀρχιερεῖς, θὰ με καταδικάσουν σὲ θάνατο, θὰ με παραδώσουν στοὺς Ῥωμαίους, θὰ ὑποστῶ πάθη, **θὰ με θανατώσουν**, καὶ τὴν τρίτη ἡμέρα θ' ἀναστηθῶ.

Αὐτὰ λέει καὶ αὐτὰ ἀκοῦνε οἱ μαθηταί. Ἀκούγοντας αὐτὰ **πῶς ἔπρεπε νὰ διατεθοῦν**; Θὰ ἔπρεπε νὰ πονέσουν, νὰ κλάψουν, νὰ ἐκδηλώσουν ὅλη τους τὴ συμπάθεια στὸ διδάσκαλο ποὺ βαδίζει πρὸς τὸ μαρτύριο. Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά! Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, ἐνῶ ὁ Χριστὸς μιλοῦσε γιὰ καρφιά καὶ ἀκάνθινο στεφάνι, δύο ἀγαπητοί του μαθηταί, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, τὸν πλησιάζουν καὶ τί τοῦ ζητοῦν. —Κύριε, λένε, **νὰ μᾶς κάνης ... ὑπουργούς**. Naί, αὐτὸ τὸ νόημα ἔχει αὐτὸ ποὺ εἶπαν «*Δὸς ἡμῖν ἵνα εἶς ἐκ δεξιῶν σου καὶ εἶς ἐξ εὐωνύμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου*» (ἐ.ἀ. 10,37). Διότι εἶχαν κι αὐτοὶ τὴν ἐσφαλμένη ιδέα τῆς παντοκρατορίας τῆς Ἑβραϊκῆς φυλῆς· ὅτι ὁ Κύριος θὰ πάη στὰ Ἱεροσόλυμα, θὰ καταργήσῃ τὰ πραιτώρια, θὰ καταλύσῃ τὸν κατακτητὴ, θὰ γίνῃ αὐτὸς βασιλιάς σὰν τοὺς ἄλλους βασιλιάδες, καὶ αὐτοὶ θὰ μπορούσαν νὰ καταλάβουν τὰ ὑψίστα ἀξιώματα δίπλα του.

Ἀπορεῖτε; **Ποιὸς δὲν ἀπορεῖ**. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος νὰ μιλήῃ ὁ Χριστὸς γιὰ καρφιά, κι ἀπὸ τὸ ἄλλο αὐτοὶ νὰ μιλοῦν γιὰ ὑπουργεῖα. Πόση ἀπόστασις!... Βρίσκονταν κοντὰ στὸ Θεό, καὶ ὅμως ἦταν μακριὰ του. Γι' αὐτὸ σὰς εἶπα,

μπορεί να πάη κανείς στα Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ-
μως νὰ εἶνε μακριὰ ἀπὸ ἐκεῖ· καὶ μπορεῖ νὰ
καθίση στὸ σπίτι του, καὶ νὰ εἶνε ὁ Χριστὸς
κοντὰ του.

Καμμία ἐπαφή λοιπὸν δὲν ὑπάρχει τῆ σι-
γμῆ ποὺ οἱ δύο μαθηταὶ ζητοῦν κοσμικὰ με-
γαλεῖα καὶ δόξες. Ἔπρεπε νὰ ἔρθη ἔπειτα τὸ
Πνεῦμα τὸ ἅγιο, γιὰ νὰ καταλάβουν τί εἶνε ὁ
Χριστὸς, τί ζητάει, καὶ σὲ τί ἀποβλέπει ἡ δι-
δασκαλία του.

* * *

Ἀπορεῖ λοιπὸν κανεὶς γιὰ τοὺς μαθητάς.
Μὰ ἐγὼ δὲν ἀπορῶ μόνο γιὰ τοὺς μαθητάς·
ἀπορῶ γιὰ ὅλους μας. Οἱ μαθηταὶ τρία χρόνια
ἦταν κοντὰ στὸ Χριστὸ καὶ ὁμως δὲν κατάλα-
βαν τίποτα. Ἀλλὰ κ' ἐδῶ τί εἶνε; **Σχολεῖο τοῦ**
Χριστοῦ. Πόσα χρόνια ἐρχόμαστε ἐδῶ; Ἄλ-
λος ἔρχεται 10 χρόνια, ἄλλος 20 χρόνια, ἄλ-
λος 30 χρόνια. Σὰς παρακαλῶ πέστε μου, τί
πήρατε ἀπ' ὅλα αὐτά; τί ὠφεληθήκατε ἀπ' ὅ-
λα αὐτά; **Ποιά πρόοδο δείξαμε;** Ξέρετε πῶς
μοιάζουμε; Μοιάζουμε σὰν ἐκείνους τοὺς μα-
θητάς ποὺ εἶνε καθυστερημένοι. Καθυστερη-
μένοι μαθηταὶ εἴμαστε κ' ἐμεῖς.

Ἀπορεῖτε γιὰ τοὺς μαθητάς; Ἀπορῶ κ' ἐγὼ
γιὰ σὰς. Πάρτε μολύβι καὶ μετρήστε· τόσα
χρόνια πόσες Κυριακὲς ἐρχόμαστε στὴν ἐκ-
κλησία; χίλιες, δυὸ χιλιάδες; Ἐὰν κάθε Κυρια-
κὴ κάτι παίρναμε!... Ἐὰν κάτι παίρναμε, θὰ ἤ-
μασταν ἄγγελοι μὲ λευκὰ φτερά. Ἡ Μαρία ἡ
Αἴγυπτία ἔνα λόγο ἄκουσε καὶ συγκλονίστηκε
ὀλόκληρη· ἐμεῖς μπαίνουμε στὸ ναό, καὶ ἄλ-
λος χασμουριέται κι ἄλλος κοιτάει τὸ ρολοῖ
του. Πρέπει νὰ παρακαλέσουμε νὰ ἔρθη Πνεῦ-
μα ἅγιο, νὰ καταλάβουμε τὸν προορισμὸ μας,
νὰ καταλάβουμε τὴν **ἀμέλειά** μας. Ἐνῶ ἡ σάλ-
πιγγα σαλπίζει «*Ἴδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱερο-
σόλυμα...*», προετοιμασθῆτε, προετοιμάστε
τὸν ἑαυτὸ σας γιὰ μιὰ ἀνώτερη ζωὴ· ἐνῶ μᾶς
καλεῖ ὁ Κύριος γιὰ ζωὴ ἀνώτερη ἀπὸ τὴ ζωὴ
τῶν αἰσθήσεων καὶ τῶν ἀπολαύσεων, ἐμεῖς
ἐξακολουθοῦμε νὰ δείχνουμε τέτοια ἀμέλεια
καὶ ἀδιαφορία γιὰ τὰ αἰώνια συμφέροντά μας!
Καμμία προσπάθεια, καμμία πρόδος. Ἐνῶ ἔ-
χουμε τὴν πιὸ ωραία θρησκεία, δὲν τὴν πι-
στεύουμε, ἀδελφοί μου. Δὲν τὴν πιστεύουν
οἱ παπᾶδες, δὲν τὴν πιστεύουν οἱ ἱεροκήρυ-
κες, δὲν τὴν πιστεύουν οἱ ψαλτᾶδες, δὲν τὴν
πιστεύουν οἱ ἐπίτροποι. **Θὰ μᾶς κλείση ὁ Θεὸς**
τίς ἐκκλησίες... Μπορεῖ νὰ εἶμαι σκληρὸς στὰ
λόγια μου, ἀλλ' εἶμαι ἀληθινός.

Ἔρχεται πάλι τὸ Πάσχα. Τί εἶνε τὸ Πάσχα;
Πάσχα = Χριστὸς στὴν καρδιά. Μᾶς καλεῖ ὁ
Θεὸς σὲ ἕνα **πνευματικὸ ἐγεργήριο.**

Ξέρετε τί φοβᾶμαι; Φοβᾶμαι μὴν πάθουμε
κ' ἐμεῖς ὅ,τι ἔπαθε ἕνας ἀρχαῖος τύραννος
τῶν Θηβῶν. Ὀνομαζόταν **Ἀρχίας** καὶ ἦταν ἀρ-
χηγὸς τῶν Θηβαίων ὀλιγαρχικῶν - ἀριστοκρα-
τικῶν. Αὐτὸς λοιπὸν εἶχε ἕνα καλὸ φίλο. Ὁ φί-
λος του ἔμαθε, ὅτι τὴ νύχτα ἐτοιμάζονται νὰ
τὸν γκρεμίσουν ἀπὸ τὴ θέσι του. Σὰν φίλος
ποὺ ἦταν, γράφει ἕνα γράμμα, τὸ σφραγίζει,
καλεῖ ἕναν ὑπηρέτη καὶ τοῦ λέει· —Παιδί μου,
τρέξε, μὴ χάνεις λεπτὸ — καὶ τὰ λεπτὰ ἔχουν
ἀξία· πήγαινε στὴ Θήβα, βρὲς τὸν Ἀρχία, δός
του τὸ γράμμα ὅποια ὥρα κι ἂν εἶνε, μὰ κοι-
μᾶται μὰ γλεντᾷ καὶ διασκεδάζει· καὶ νὰ τοῦ
πῆς, νὰ τ' ἀνοίξη ἀμέσως!... Τὸ παιδί ἀνέβη-
κε στὸ ἄλογο, τὸ κέντησε, ἔφθασε στὴ Θήβα,
βρῆκε τὸ σπίτι, καὶ ἄκουσε μέσα νὰ διασκεδά-
ζουν. Ἐφθασε ἐμπρὸς στὸν Ἀρχία καὶ τοῦ λέ-
ει· —Ἐχω ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ φίλο σου· καὶ
μοῦ εἶπε, νὰ τ' ἀνοίξης ἀμέσως!... Αὐτὸς, ὅ-
πως ἦταν ζαλισμένος ἀπ' τὸ κρασί καὶ τὰ ὄρ-
για τῆς νύχτας, παίρνει τὸ γράμμα καὶ τὸ πε-
τάει. —«*Ἐς αὔριον τὰ σπουδαῖα*», λέει· δηλα-
δή, ἄς μείνουν γιὰ αὔριο τὰ ἐπείγοντα καὶ βια-
στικά. Λοιπὸν δὲν πέρασε μιὰ ὥρα, καὶ ἦρθαν
οἱ συνωμότες, τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν δολοφό-
νησαν. Γιὰ μιὰ ὥρα! Ἀνοῖξαν ἔπειτα τὴν ἐπι-
στολὴ καὶ εἶπαν· Τί ἀνόητος ποὺ ἦταν αὐτός!
«*Ἐς αὔριον τὰ σπουδαῖα*», εἶπε· ἀλλὰ τὸ αὔ-
ριο δὲν ἦρθε ποτέ γι' αὐτόν.

Μὲ ἐννοήσατε, ἀγαπητοί μου; Κ' ἐγὼ ὑπη-
ρέτης εἶμαι· ὑπηρέτης ἐνὸς φίλου σας. Ἐνας
εἶνε φίλος ἀληθινός. Οὔτε ἡ μάνα, οὔτε ἡ γυ-
ναίκα, οὔτε κανεὶς ἄλλος. Ἐνας εἶνε ὁ φίλος
ὁ εἰλικρινής. Θ' ἀκούσετε τὴ Μεγάλῃ Ἐβδο-
μάδα· «*Ὑμεῖς φίλοι μου ἔστε...*» (ἰω. 15,14-15). **Ὁ**
πραγματικὸς φίλος σας εἶνε ὁ Χριστὸς. Σὰς
ἔχει στείλει **μιὰ ἐπιστολή.** **Ἀνοῖξτε τὴν.** Τί λέ-
ει· Ἴδοὺ «*ἐσχάτη ὥρα ἐστὶ*», τελευταία ὥρα
εἶνε (Α' ἰω. 2,18). Ἐγὼ παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ γιορτά-
σετε πολλὰ Πάσχα· δὲν γνωρίζουμε ὁμως,
μήπως τὸ Πάσχα αὐτὸ εἶνε τὸ τελευταῖο τῆς
ζωῆς μας. Λοιπὸν σὰς εἰδοποιῶ ὅλους.

«*Ἴδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα...*».
Ἐμπρὸς γυναῖκες - ἄντρες, μικροὶ καὶ μεγά-
λοι. Μὲ καθαρὲς τίς καρδιές, μὲ ψυχὴ γαλή-
νια, μὲ ἐξομολόγησι, μὲ δάκρυα, μὲ μετάνοια,
μὲ συγγνώμη, μὲ ἔλεος, μὲ φλόγα στὴν καρ-
διά. Χριστιανοὶ πραγματικοὶ καὶ ὄχι ψεύτικοι.
Καὶ ἂν τὰ κάνουμε αὐτά, τὸ φετινὸ Πάσχα θὰ
εἶνε τὸ ωραιότερο· θὰ εἶνε **Πάσχα μὲ τὸ Χρι-
στό,** Πάσχα μὲ τὴ συγγνώμη, Πάσχα μὲ τὴν ἀ-
γάπη, «*Πάσχα Κυρίου*»· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**